

Arrest

**nr. 111 009 van 30 september 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 4 april 2012 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 3 april 2012 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 31 augustus 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 98 086 van 28 februari 2013 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker diende op 8 april 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 april 2013 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.6. Verzoeker diende op 8 mei 2013 een derde asielaanvraag in.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 8 mei 2013 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006; Overwegende dat de genaamde / de persoon die verklaart te heten [P.Z.]

[...]

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 08/05/2013

Overwegende dat de betrokkene op 4 april 2012 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 4 april 2012 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 31 augustus 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 februari 2013 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 8 april 2013 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 april 2013. Overwegende dat de betrokkene op 8 mei 2013 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een 'taskara' naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij van zijn vader heeft vernomen dat ze wegens de Taliban naar Iran getrokken zijn waarbij opgemerkt moet worden dat verklaringen van familie van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene zonder enig verband met de reden die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, reden waaraan geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een videoboodschap van een gouverneur naar voren brengt over de reden die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijke boodschap reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat ze gemaakt kan zijn op aanvraag, dat ze een gesolliciteerd karakter heeft, dat ze terugslaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij een visitekaartje van deze gouverneur naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit kaartje enkel is wat het is, een visitekaartje van een persoon die niet de betrokkene is, zonder enig verband met de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 10/04/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verschaft de volgende toelichting:

[...]

Artikel 51/8 Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of diens gemachtigde kan beslissen een asielaanvraag niet in overweging te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees van vervolging.

Verzoeker brengt bij zijn asielaanvraag dd 8 mei 2013 nochtans wel degelijk nieuwe gegevens aan.

[...]

Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State dd 5 januari 1996, nr 57.384, Rev.dr.étr. 1996, 387, hetwelk luidt dat alhoewel kan worden gesteld dat bewijselementen die de verzoeker had kunnen voorleggen ter ondersteuning van zijn eerste aanvraag tijdens zijn eerste aanvraag, geen nieuwe feiten zijn, het niettemin een nieuw bewijs betreft van een vroegere situatie en toch een nieuw gegeven.

Ook in RvS 21 september 2004, nr. 135.133, T Vreemd. 2006, 28 meent de Raad van State dat het nieuwe bewijs van een vroegere situatie een nieuw gegeven kan uitmaken en dat de onontvankelijkheidsexceptie als gevolg van een gebrek aan nieuwe gegevens niet kan worden weerhouden.

Er kan worden vastgesteld dat alhoewel originele documenten worden neergelegd, tegenpartij toch excuses probeert te vinden om de waarde van de documenten te kelderen.

Er wordt in de beslissing zelfs niet gemeld dat er wordt getwijfeld aan de echtheid van het document!

Het betreft volgende originele documenten:

- Videoboodschap van de ex-gouverneur van de provincie Logar met name [A.L.] met bevestiging van de problemen van verzoeker;
- Visitekaartje van de heer [A.L.]

Het enigste wat men stelt betreffende de video is dat verzoeker deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag en dat het om een gesolliciteerd karakter gaat ?!

Dit zijn de favoriete argumenten van tegenpartij welke stereotiep gebruikt worden.

[...]

Hierbij dient opgemerkt te worden dat naast voornoemde 2 documenten verzoeker bij zijn aanvraag op 8 mei 2013 eveneens in het bezit was van een schrijven van zijn raadvrouw, een uitprint van de e-mail met als bijlage de videoboodschap en de omslag van DHL (visitekaartje).

Voornoemde 3 stukken mocht verzoeker zelfs niet neerleggen van tegenpartij en men heeft ze dus bijgevolg niet willen bekijken. In de bestreden beslissing is over deze drie stukken dan ook niets terug te vinden.

Hier overschrijdt tegenpartij zijn macht.

Daarenboven werd de brief van de raadvrouw met het e-mailbericht eveneens gefaxt naar tegenpartij (stuk 3).

Hier is allemaal niets van terug te vinden in de beslissing.

Dit betreffen eveneens nieuwe elementen welke verzoeker wenste neer te leggen.

[...]

In de brief van de raadvrouw stonden namelijk de redenen uitgelegd waarom verzoeker de documenten niet eerder kon neerleggen en waarom hij dit document heeft gevraagd. Deze uitleg omwille van het feit dat de raadvrouw van verzoeker al op voorhand wist welke argumenten tegenpartij anders zou gebruiken in zijn beslissing met name: eerder neerleggen en gesolliciteerd karakter.

Door de brief van de raadvrouw niet te aanvaarden heeft tegenpartij bewust willen vermijden om reeds te moeten antwoorden op deze argumenten in de bestreden beslissing.

[...]

Op 8 april 2013 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op dat moment werden reeds een reeks nieuwe, originele documenten neergelegd waaronder een schrijven van de ex-gouverneur, [L.]. Deze werden zelfs ingehouden door tegenpartij op dat moment en werd er een ontvangstbewijs opgesteld .

Toch werd op 10 april 2013 een bijlage 13quater afgeleverd aan mijn cliënt.

Daar het schrijven van de gouverneur niet overtuigend bleek te zijn heeft verzoeker al het nodige gedaan om een zeer belangrijk bewijsstuk naar voor te kunnen brengen. Dit was zeker niet evident.

Daar de ex-gouverneur van Logar, [A.L.], een zeer druk bezet man is en nog vaak rondreist heeft verzoeker nooit eerder de mogelijkheid gehad om de man aan te spreken via een vriend [H.] (stuk 4).

De ex-gouverneur heeft het laatste jaar namelijk heel vaak in het buitenland verbleven: Dubai, Amerika,... Zijn zoon woont namelijk in Amerika.

Hij is sinds enkele maanden terug in het land daar hij zich opnieuw kandidaat zou willen stellen als gouverneur (provincie) met het oog op de verkiezingen van volgend jaar (5 april 2014).

Het ontgaat tegenpartij hoe belangrijk dit stuk is en welke risico's worden genomen door de gouverneur. Hij zal dit dus niet zomaar doen!

Indien verzoeker slechte intenties zou hebben kan deze video gemakkelijk op you tube, facebook, ed geplaatst worden. Dit zou nefaste gevolgen hebben voor de gouverneur en zijn politieke carrière en zelfs zijn leven zou in gevaar zijn. Het is onbegrijpelijk dat tegenpartij dit niet beseft en hier niet bij stilstaat. Het is alsof dergelijke boodschap zeer alledaags is voor tegenpartij.

Daar de gouverneur bereid is dergelijke risico's te nemen, is nogmaals een bewijs dat het verhaal van verzoeker wel degelijk echt is.

Dit bewijsstuk is zeer uitzonderlijk en dient daarom ook verder onderzocht te worden. Men kan dit niet zomaar negeren en afwijzen.

In de video wordt de datum gemeld, de naam van verzoeker en de gebeurtenissen. Het betreft dus een persoonlijke en geen algemene boodschap!

[...]

Op de video betreft het de echte gouverneur van Logar, [A.L.].

Zoals eerder gemeld moet dit op zich reeds verder onderzocht worden.

Opmerkelijk is dat in de beslissing wordt gesproken van 'een gouverneur'. Uit de bestreden beslissing is dus wel af te leiden dat men niet twijfelt aan de echtheid van de persoon en werd door tegenpartij ook geluisterd naar de inhoud van de video. Het is echter hun taak niet om te stellen dat het een loutere bevestiging betreft van de eerste problemen en deze niet geloofd werden. Tegenpartij overschrijdt zijn macht.

Zij dienen enkel na te gaan of het een 'nieuw element' betreft en dienen geen oordeel uit te spreken over de inhoud.

[...]

Stellen dat de video geen waarde heeft omdat het een "gesolliciteerd" karakter heeft is al te gemakkelijk en beneden alle peil te noemen.

Er wordt telkenmale opnieuw beklemtoond dat het de asielzoeker is die zijn asielrelaas dient te ondersteunen. Maar telkens dan een bepaald document wordt aangevraagd, wordt het onmiddellijk afgewezen als 'gesolliciteerd'.

Men dient rekening te houden met tradities en culturen. Afghanistan is niet het land waar alles op papier wordt gezet. Verzoeker had er ook geen kennis van bij zijn aankomst in België op welke manier een asielprocedure zou verlopen. Dus alle bewijzen dewelke dan worden verzameld zijn sowieso 'gesolliciteerd'.

Indien we deze redenering consequent volgen kunnen we alle bekomen attesten of info gesolliciteerd noemen. Wanneer het CGVS na het verhoor van een kandidaat-vluchteling contact opneemt met een instantie in het herkomstland voor meer info of een document, in het nadeel van deze, kan men stellen dat dit eveneens uit het dossier dient verwijderd te worden daar het een "gesolliciteerd" karakter heeft...

Dit betekent eveneens dat men de intenties van de organisaties in twijfel trekt. Aangezien niet getwijfeld wordt aan de echtheid van de video en enkel blijkbaar aan de inhoud geen waarde wil hechten, wordt de heer [L.] er onrechtstreeks van beschuldigd valse verklaringen af te leggen. Iemand zo beschuldigen, zonder deze persoon te kunnen horen, is ongehoord en onbegrijpbaar.

Vooraf daar het een persoon van de overheid betreft.

Indien zulke beschuldigingen worden geuit aan dergelijke persoon, kan men op zijn minst de moeite nemen het document en de inhoud eerst verder te onderzoeken.

[...]

Het visitekaartje werd mee overhandigd door de gouverneur als bewijs dat hij wel degelijk de persoon is die de boodschap heeft ingesproken. Om dus de waarde van de videoboodschap te versterken waarin er wel degelijk naar verzoeker verwezen wordt.

[...]

Wat betreft de verklaringen van verzoeker betreffende zijn ouders is het normaal dat hij hiervan geen bewijzen kan voorleggen aangezien men toch kennis heeft van het feit dat de vluchtelingen illegaal in Iran verblijven.

[...]

Tenslotte is het ook zeer opmerkelijk dat ook ditmaal verzoeker een ontvangstbewijs werd overhandigd van de neergelegde documenten met vermelding 'de originelen worden overgemaakt aan het CGVS'.

Hoe tegenstrijdig kan dit overkomen voor verzoeker: vóór de middag krijgt verzoeker een document met voornoemde tekst en in de namiddag wordt beslist het dossier niet in overweging te nemen?!

Dit is totaal verkeerd van tegenpartij.

[...]

Artikel 51/8 kent aan de Minister of aan diens gemachtigde eens beoordelingsbevoegdheid toe die zich ertoe beperkt te onderzoeken of de aangebrachte gegevens nieuw zijn (RvSt 11 juli 2000, nr. 88.870, APM 2000,143; RvV 18 september 2007, nr. 1784)

Het onderzoek van de pertinentie van een nieuw gegeven houdt een onderzoek in naar de grond van de zaak en veronderstelt de ontvankelijkheidsverklaring van de nieuwe asielaanvraag. De verwerende partij kan in het stadium van de inoverwegingname slechts die nieuwe gegevens verwerpen die manifest irrelevant zijn in het kader van een asielaanvraag. (RvS 10 juli 2006, nr. 161.213)

Door de nieuwe gegevens als ongeloofwaardig te beoordelen (niet enkel betreft authenticiteit) heeft verwerende partij deze gegevens in aanmerking genomen en kon hij, na afloop van dit onderzoek, artikel 51/8 Vreemdelingenwet niet langer toepassen (RvS 28 maart 2001, nr. 94.374, APM 2001,90).

[...]

Éénmaal aangetoond dat er nieuwe elementen zijn, komt het enkel aan de Commissaris-Generaal van de Vluchtelingen en Staatslozen toe een onderzoek te voeren naar de bewijswaarde en de authenticiteit ervan (RvV 18 september 2007, nr. 1.784)

[...]

Tot slot argumenteert men in de bestreden beslissing dat "de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980".

Er kan niet ontken[d] worden dat er nieuwe documenten worden neergelegd met name de videoboodschap en het visitekaartje.

Tegenpartij concludeert dat deze nieuwe gegevens geen ernstige aanwijzingen uitmaken voor een gegronde vrees voor vervolging.

Met andere woorden: verweerder heeft de nieuwe gegevens toch in overweging genomen aangezien zij werden getoetst aan de Conventie van Genève. Dit is een inbreuk op artikel 51/8 Vreemdelingenwet."

3.1.2. De Raad merkt op dat het eerste lid van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zoals dit van toepassing was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, het volgende bepaalt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Uit dit wetsartikel kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangebracht in het kader van een meervoudige asielaanvraag:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker bij zijn derde asielaanvraag een taskara, een videoboodschap van een ex-gouverneur, een naamkaartje en een briefomslag heeft voorgelegd en dat hij verklaarde te hebben vernomen dat zijn ouders weggevlucht waren uit Afghanistan uit vrees voor de taliban en dat zij in Iran verbleven.

Allereerst moet worden gesteld dat verzoeker niet betwist dat de door hem voorgelegde taskara geen nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is. Uit de beslissing van de commissaris-generaal blijkt trouwens dat verzoeker zijn taskara reeds neerlegde bij zijn eerste asielaanvraag.

Verzoeker geeft wel aan van oordeel te zijn dat verweerder onterecht besloot dat de door hem aangebrachte videoboodschap van de ex-gouverneur van de provincie Logar en diens naamkaartje geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Hij stelt in dit verband dat deze videoboodschap een bevestiging inhoudt van de problemen die hij reeds toelichtte bij zijn eerdere asielaanvragen en dat uit bepaalde arresten van de Raad van State kan worden afgeleid dat een nieuw bewijs van een vroegere situatie toch als een nieuw gegeven kan worden beschouwd. De Raad kan enkel vaststellen dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op *“feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”*. Verweerder kon derhalve oordelen dat overtuigingsstukken die er louter op zijn gericht om een relaas te onderbouwen dat reeds het voorwerp uitmaakte van een onderzoek ten gronde door de asielinstanties niet als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden. Verzoekers stelling dat het niet eenvoudig was om de ex-gouverneur te contacteren, dat deze een risico neemt door een video te maken met een boodschap die aan verzoeker is gericht en zijn toelichting dat hij deze boodschap en het naamkaartje – dat hij neerlegde om aan te tonen dat de videoboodschap effectief van de ex-gouverneur afkomstig is – pas recent verkreeg doen geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Er moet in dit verband worden toegelicht dat het feit dat een stuk pas na de behandeling van een eerste asielaanvraag werd opgesteld of werd aangebracht niet zonder meer toelaat te besluiten dat het nieuw is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het begrip *“nieuwe gegevens”* heeft namelijk niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Ook door te duiden dat verweerder niet in vraag stelt dat de videoboodschap afkomstig is van een ex-gouverneur en dat het een origineel document betreft toont hij niet dat verweerder verkeerdelijk stelde dat het aangebrachte beeldmateriaal geen gegevens bevat die hij niet had kunnen aanbrengen in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Zijn uiteenzetting inzake de stukken die hij bij zijn tweede asielaanvraag neerlegde en zijn bewering dat hij afkomstig is uit een land waar niet alles op papier wordt gezet laat evenmin toe te concluderen dat verweerder enig gegeven dat werd aangebracht bij de derde asielaanvraag incorrect beoordeelde. Verweerder heeft er tevens op gewezen dat de videoboodschap een gesolliciteerd karakter heeft en heeft aangegeven dat deze boodschap ook om deze reden niet kan worden aanvaard als een nieuw gegeven. De Raad merkt in dit verband op dat het om een overtuigende overweging gaat en dat grieven gericht tegen deze overweging dus niet kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Daarenboven moet worden geduïd dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet verweerder weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch dat dit wetsartikel niet uitsluit dat hij de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie beoordeelt (RvS 8 november 2002, nr. 112.420; RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaalde asielaanvraag in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of indien er ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade

zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht document een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit document. Verweerder overschrijdt zijn bevoegdheden niet door vast te stellen dat een stuk een gesolliciteerd karakter heeft en hiermee aan te geven dat het geen bewijswaarde heeft en daarom niet als een nieuw gegeven kan worden aanvaard. Verzoekers bewering dat alle inlichtingen die de commissaris-generaal opvraagt ook als gesolliciteerd kunnen worden beschouwd laat niet toe tot een ander besluit te komen. Zijn verwijzing ter terechtzitting naar het arrest nr. 108 365 van 22 augustus 2013 is evenmin dienend, aangezien de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat een verklaring die uitgaat van een ex-gouverneur moet worden aanzien als een stuk dat uitgaat van “*de overheid*”.

Er blijkt daarnaast niet dat verweerder zelf de geloofwaardigheid van de asielmotieven die verzoeker aanbracht heeft beoordeeld, hij heeft slechts gemotiveerd dat verzoeker de asielmotieven die hij aanvoerde bij zijn eerdere asielaanvragen herneemt en dat aan deze motieven voordien geen geloof werd gehecht “*door de Belgische asielinstanties*”. Deze vaststelling vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken.

Verzoeker stelt ook niet akkoord te gaan met de wijze waarop zijn mededeling dat zijn ouders in Iran verblijven werd beoordeeld. Het is evenwel niet kennelijk onredelijk om verklaringen die geen steun vinden in enig stuk niet te aanvaarden als nieuwe gegevens.

Voorts zet verzoeker nog uiteen dat hij bij het indienen van zijn derde asielaanvraag beschikte over een brief van zijn raadsvrouw, een uitprint van een e-mail en een briefomslag en dat hij deze stukken niet mocht neerleggen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan echter niet worden vastgesteld dat verweerder verzoeker zou hebben verhinderd enig stuk dat hij nuttig achtte en beschouwde als een nieuw gegeven aan te brengen. Zo moet erop worden gewezen dat verzoeker het ontvangstbewijs met betrekking tot de door hem neergelegde stukken, waarin enkel melding wordt gemaakt van de stukken en de verklaringen die in de bestreden beslissing worden besproken, zonder enig voorbehoud, voor akkoord ondertekende. Uit het gehoorverslag blijkt tevens dat verzoeker de e-mail en de briefomslag waarnaar hij verwijst zelf niet beschouwde als nieuwe gegevens, doch dat hij slechts verwees naar deze documenten om aan te geven dat hij de videoboodschap en het naamkaartje van de ex-gouverneur van Logan op een bepaalde datum ontving. Verzoeker stelt daarnaast expliciet dat de brief van zijn raadsvrouw waarnaar hij verwijst enkel bedoeld was om de redenen toe te lichten waarom hij bepaalde stukken opvroeg en waarom hij deze stukken niet eerder kon neerleggen. Er blijkt dan ook niet dat dit stuk op zich werd aangevoerd als een nieuw gegeven. Verweerder diende het dan ook niet als dusdanig te behandelen.

Het feit dat aan verzoeker werd meegedeeld dat de originele documenten die hij neerlegde werden overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen laat, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, voorts niet toe te besluiten dat verweerder verkeerd oordeelde dat geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet werden aangebracht. Het loutere gegeven dat verweerder meedeelde dat de originele stukken die hij overmaakte zouden worden ondergebracht in een dossier dat berust bij de diensten van de commissaris-generaal impliceert niet dat verzoeker mocht verwachten dat zijn derde asielaanvraag in overweging zou worden genomen of dat de bestreden beslissing enige tegenstrijdigheid bevat.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen niet aan dat verweerder zijn bevoegdheden heeft overschreden of artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Hij betoogt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Hij stelt het volgende:

“[...]”

Dat dit artikel bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat zij afdoende moet zijn;

Deze formele motiveringsplicht dient dus te voldoen aan twee aspecten met name er moet vooreerst een motivering zijn en deze moet daarenboven adequaat zijn.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet vermeldt uitdrukkelijk dat deze motiveringsplicht ook toepasselijk is in beslissingen die genomen worden aangaande vreemdelingen.

Dat de motiveringsplicht in een dergelijke beslissing bevestigd werd door het Hof van Cassatie in haar arrest dd. 18 december 1996 en in de lagere rechtspraak;

(Zie Cass., 18 december 1996, P961535F, www.juridat.be: Cass. , 28 januari 1987, Pas. 1987, I, 620; TVR. 1987, nr. 43, 32; J.T. 1987, 486; R.D.P. 1987, 679; Rk. Luik, 30 november 1983, T.V.R. 1984, nr. 30, 113; Cass. 18 december 1996, J.T. 1997, 173; T.B.R. 1997, 70; K.I. Brussel, 4 september 1996, T.V.R. 1996, 188, K.I. Bergen, 24 augustus 1993, T.V.R. 1994, 98; Bergen, K.I., 3 mei 1996, R.D.E. 1996, p. 220; Luik, K.I., 5 mei 1992, J.L.M.B., 1994, p. 164; RK. Brussel, 23 februari 2004; R.D.E. 2004, nr. 127, p. 53)

De beslissing is summier wat de nieuwe elementen betreft.

Allereerst beschrijft men louter de procedurele voorgaanden.

Aan de aangevoerde nieuwe elementen besteedt tegenpartij slechts 1 lijn. Het enigste wat men stelt is dat verzoeker deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag en het gesolliciteerd karakter?!

Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat naast voornoemde 2 documenten verzoeker bij zijn aanvraag op 8 mei 2013 eveneens in het bezit was van een schrijven van zijn raadvrouw, een uitprint van de e-mail met als bijlage de videoboodschap en de omslag van DHL (visitekaartje).

Voornoemde 3 stukken mocht verzoeker zelfs niet neerleggen van tegenpartij en men heeft ze dus bijgevolg niet willen bekijken. In de bestreden beslissing is over deze drie stukken dan ook niets terug te vinden.

Daarenboven werd de brief van de raadvrouw met het e-mailbericht eveneens gefaxt naar tegenpartij (stuk 3).

Hier is allemaal niets van terug te vinden in de beslissing.

Dit betreffen eveneens nieuwe elementen welke verzoeker wenste neer te leggen.

Tegenpartij heeft deze niet aanvaard om te vermijden hierop een antwoord te moeten formuleren in de bestreden beslissing.

Opmerkelijk is dat in de beslissing wordt gesproken van 'een gouverneur'. Uit de bestreden beslissing is dus wel af te leiden dat men niet twijfelt aan de echtheid van de persoon en werd door tegenpartij ook geluisterd naar de inhoud van de video. Het is echter hun taak niet om te stellen dat het een loutere bevestiging betreft van de eerste problemen en deze niet geloofd werden. Tegenpartij overschrijdt zijn macht.

Zij dienen enkel na te gaan of het een 'nieuw element' betreft en dienen geen oordeel uit te spreken over de inhoud.

Een dergelijke summiere motivering en verkeerde toetsing is, gelet op de mededeling van nieuwe stukken, niet afdoende.

Zeker niet wanneer zij de twijfel kunnen opheffen."

3.2.2.1. Er moet worden toegelicht dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen,

zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. In casu kan daarnaast bezwaarlijk worden gesteld dat de voorziene motivering summier of stereotiep zou zijn, aangezien alle door verzoeker als “nieuw” voorgestelde gegevens, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing worden behandeld. De formele motiveringsplicht houdt verder niet in dat verweerder elk stuk waarover hij beschikt dient te bespreken in een bestuurlijke beslissing of dat hij in een dergelijke beslissing een antwoord moet formuleren op een schrijven van een advocaat.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat de motivering verkeerd is en dat er sprake is van machtsoverschrijding kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en te benadrukken dat verzoeker door te verwijzen naar een overtollige vermelding in de bestreden beslissing niet aantoonde dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloot dat geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet werden aangevoerd of zijn bevoegdheden, waarover hij krachtens dit artikel beschikt, overschreed.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 1 en 33 de Vluchtelingenconventie.

Hij stelt het volgende:

[...]

Er bestaan toch ernstige aanwijzingen van een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Tegenpartij dient er zich van te verzekeren, alvorens dergelijke beslissing te nemen, dat de veiligheid en psychische integriteit van verzoeker kan gewaarborgd worden.

Verzoeker is het slachtoffer geweest van ernstige bedreigingen. Dit mag niet uit het oog worden verloren.

Men kan niet zonder meer beslissen de aanvraag niet meer te onderzoeken wanneer verzoeker toch een nieuw en belangrijk element bij brengt.

Benadrukt, dat deze elementen niet vroeger kon worden neergelegd.”

3.3.2.1. Daar verzoeker niet aantoonde dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet incorrect zou zijn toegepast, kan niet worden ingezien op welke wijze het artikel 1A van de Vluchtelingenconventie zou miskend zijn. Een inhoudelijk onderzoek van de aangebrachte gegevens is immers slechts vereist voor zover deze gegevens nieuw zijn, quod non. Verder dient erop te worden gewezen dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572), waardoor deze bepaling hoe dan ook niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.3.2.2. Aangezien verzoeker niet werd erkend als vluchteling en in casu niet blijkt dat er nieuwe gegevens zijn die vereisen dat zijn asielrelaas wordt heronderzocht kan hij zich ook niet dienstig beroepen op artikel 33 van de Vluchtelingenconventie (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.573).

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK